

No he estat bé. Els esperans. Ja et deia que si havia guanyat el principal. Quan una estació s'omente la vida que no es la terna jo sé vinda. Hi ha qui voldrà he naves, i qui s'espera i de fet s'omente. La carta que veuen a Espanya són molt optimites. Jo no veig, però amb cases, racionals allà. Allà s'era una consigna de' altes altes i veuen i fait ho s'espera al d'altres no causa al d'altres?

Marta veu. De t'espero molt i molt. Des de tu en aquest moment he estat comini de just, però ho cap. Cas-us, caseta que es té per gans i pocs d'obsequi. t' de vindi s'haoc hocio que ho fau i velle. vani la lleu als nostres, ara admicit, signat i a l'altre.

No veu en deixis al Fiter de di-té. Molt com volia di-té una era per au balle del cap i vni hoi a l'ancia de carta i no se'm acant. Però, vella di-té, so de la parae naves. Et deic que he rebut el laqum i que l'ha fins molt i molt i no hi ha res més. Ah! Sots que he retornat el mono que em venyut et velle que. Allí ja en velle velle que enveie don. No l'han colgut a veu que aut velle, ja que així que te' don na' ja marca. ha veu a cara de l'amo, i aliú deic que nae veu anu. Es un formatret al paio. Salutacions a Maria i imitacioni. Bonen. Retorn aq velle. Pa a t, aq velle velle, aq velle aq' velle del. Pa a t, velle velle.

125) Ermita a Fourton, dimarts 15-10-40

Maria meua ben meua: Les teves cartetes venen volant. Anir a la dotje del migdia ja lle-gia la tova del diumenge que el mata-regell, era sortit de Pau a la quatre de la tarda. La cosa del couen és bona a regularitzar pel que és ven. No cal dir-te l'alepica que sempre em porten els teus mots. La carteta del diumenge de la meua Maria (la coneixes, tu?) és una ora-ció amorosa sortida del més fons de l'ànima. Si, meua meua, el teu Pepe t'estima molt, molt. Exageres un xic potser quan dius que si no et vull aquí és per les condicions. Bona hant si, però hi ha la cosa que no és estable això. Qualsevol dia, pirará d'aquí botllo. La gent està pendent de la cosa del 12 de l'ala i que tu ets feminista. Sortir d'aquí sense altra solució no és vot, però. Solament t'espera el camp i aquest migja el desitja. Certament, Maria meua, que la cosa de la nostra sortida, de, de fa un temps sembla enterrada. Jo crec que es regeix treballant per veure les dificul-tats que existeixen i crec es recibirà. Les comissions no treballen i la fitxa de que s'parlava a l'acort no veuen. Et deia que un xicot s'arribaria a Carcassonne, amb el Galde de Fourton. Allí a la matei-rada senti i l'esperem aquesta velle. Voleu que hi anu jo, però vot ben creue que no sento obit-jos d'auar a passejar me no s'ent per la sortida definitiva. Venuen que dirà. L'alcalde d'ipue que a la prefectura expedien passis per Marsella. Si això for est, jo quira allí i en deuquans en ve Montaban i Marsella i veuen com está la cosa en la primera població i les probalitats d'arajar la situació d'estar allí nostre no reuen avis. Però el tot. Fa deic que no rebem d'interessant. Allí una carta d'en mir i en Doly. Segueixen a Argeli, format allí per a sortir qualsevol moment. Però dura però meua ja i estau ben fatiguetat. Inyección contra el tifus, etc però no velle. No crec, no que creue que aquesta situació present per velle, peripit sternitzar-se. No ho enc i el dia neup pensat venuen qualsem que fixará la nostra situació d'una forma clara i precisa, mentre la circumstancia nos obliguin a restar aicí.

Naveta nova. El dimenge a la tarda vaig arribar-me a la ciutat de Fountou. Allí m'esperava ja el pa-
quet. Molt bé tot. D'acord bullirei les dos peces aquelles. Ja porto la canissa color taronja. Estau molt proba-
ble a treballar. També hi vaig trobar el paquetet de tabac que em feu anar tota la colla a la terra salut.
Que vols que et digui de les samarretes? Per ara no tinc per fred. En tinc una de m'antepus llargues, aquella
del sere. Si vols pots esperar a comprar-ne una o dues, les que et semblin. Si et sembla que ara pots com-
prar més bé que d'aquí un o dos mesos ho fas. Ho deixo ben bé a la teua mà. Si les compres m'ho dius i ja
et diré quan podràs enviar-les. D'acord, mocorot meu?

De les targetes per escriure a l'altre zona. Si les has enviades, res. Si no cal. A Fountou en venen
i en comprarem mes quantes. To avui escrivé a la mare de Ponou i tinc una tassa de presoners que
fare pel Juanito. Si has escrit tu, d'ençà que has obert el canvi?

En dius que la Mami out de viatge, però no em precises pas on ni el dia. On quedaria tu?
Aquí Pau, amb Janó? A Lourdes? Jo veneta nova, voldria que em diguessis si a tu et sembla que sobre aquí
Això volia preguntar t'ho fa dir, però per la terra, casteta veig que no que vouldria, un foror més que sobrar-hi.
Si fos el primer, crec que demanaria tot repunt un permís i m'arribaria a Montauban. Diris i perquè no ho
has fet? Ja ho saps. Primerament per la incertesa que allà pugui arreglar la situació nostra i segonament per-
què sembla que no va per llarg rebre algun paper de la cosa de Mèxic. Però si fos el primer, ho faria. Veu
deu ací? No, no es pas solució bona. Ha té la senyora criada de nou, i ha de venir dir en una família que són
nou. Allí no val res. La criada aquesta marxaria com tot francès que tinc el cas, ve ací. En fi, veniem. La
solució enviada per a tu seria la darrera, però la plantegenia content si aquí no hi estàs d'acord amb ella,
ni per arreglar papers a Montauban. Ja em diràs que et sembla. To estic esperant que rebrem algun avís
i aviat. És cert, veneta si la solució s'allarga les condicions, never, ací són ben dolents, perquè si busquen als
altres, jo no quedo una hora perquè prom ho saps que no hi entenc res, amb això.

Ja tinc els papers. Perquè veig al teu home vestit de lleugaire et dedico una foto. Alis en
les entregarem. Ja era hora. Tinc demanades les còpies de del dia que em fotografien que son, si no records mal
el dia dos de l'altre mes. Ell, que ve fotografic? Tu i jo si anem a les terres planes, em arribarem a (Hollanda)
(així com vesquí?) a fer pel·lícula. Ho voldria, mocorot meu?

En la pràctica t'inclouen les ratlles per Olanora. Crec que no em queda temps. Ha menys mal
que tinc una llum de carbó que permet escriure bé i això farà que ho faci amb més repulament
per a tot hom. Quina vida, manó nova! En fi. De viudias i no llengans que cantaria les usalties
la felicitat. És ben cert. Qui més feliç que nosaltres des una rojada llum i en el país de les gitanes?